Rättsfallssamlingen

DOM AV EUROPEISKA UNIONENS PERSONALDOMSTOL (första avdelningen)

den 7 maj 2013 *

”Personalmål — Tjänstemän — Invaliditetspension — Artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna — Beslut att inte erkänna att invaliditeten beror på en yrkessjukdom”

I mål F-86/11,

angående en talan enligt artikel 270 FEUF, vilken är tillämplig på Euratomfördraget enligt dess artikel 106a,

Robert McCoy, före detta tjänsteman vid Europeiska unionens regionkommitté, Bryssel (Belgien), företrädd av advokaten L. Levi,

sökande,

mot

Europeiska unionens regionkommitté, företrädd av J.C. Cañoto Argüelles, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten B. Wägenbaur,

svarande,

meddelar

PERSONALDOMSTOLEN (första avdelningen),

sammansatt av ordföranden H. Kreppel samt domarna E. Perillo (referent) och R. Barents,

justitiesekreterare: handläggaren J. Tomac,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 16 oktober 2012,

följande

Dom

1 Genom ansökan som inkom till personaldomstolens kansli den 8 september 2011 har Robert McCoy väckt talan i förevarande mål med yrkande att det beslut som presidiet för Europeiska unionens regionkommitté fattade den 10 september 2010 ska ogiltigförklaras, i den del Regionkommitténs presidium inte erkände att sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen (nedan kallade

* Rättegångsspråk: franska.

tjänsteföreskrifterna). Robert McCoy har vidare yrkat att Regionkommittén ska förpliktas att betala 10 000 euro som ersättning för den ideella skada som sökanden anser sig ha lidit och att Regionkommittén ska ersätta samtliga kostnader för invaliditetsförfarandet.

Tillämpliga bestämmelser

2 I artikel 53 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:

”Om invaliditetskommittén finner att tjänstemannen uppfyller de villkor som fastställs i artikel 78, skall han automatiskt pensioneras den sista dagen i den månad under vilken tillsättningsmyndigheten fastslår att tjänstemannen är permanent oförmögen att utföra sina uppgifter.”

3 Artikel 59.4 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:

”Tillsättningsmyndigheten kan hänskjuta fall där en tjänstemans sjukledighet överstiger 12 månader under en treårsperiod till invaliditetskommittén.”

4 I artikel 73 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:

”1. En tjänsteman är från den dag han tillträder tjänsten försäkrad mot yrkessjukdomar och olycksfall enligt de regler som fastställts genom överenskommelse mellan [Europeiska unionens] institutioner efter yttrande från kommittén för tjänsteföreskrifterna. …

2. De förmåner som utbetalas är följande:

…

b) Vid total bestående invaliditet:

Utbetalning till tjänstemannen av ett engångsbelopp motsvarande åtta gånger hans årliga grundlön beräknad på månadslönerna under de 12 månader som föregått olycksfallet.

c) Vid partiell bestående invaliditet:

Utbetalning till tjänstemannen av en del av den ersättning som anges i b, beräknad på grundval av den skala som är fastställd i de regler som avses i punkt 1.

Enligt dessa regler kan en livränta ersätta de utbetalningar som anges ovan.

De förmåner som anges ovan kan kumuleras med de förmåner som anges i kapitel 3.

3. Följande skall också täckas i enlighet med de regler som anges i punkt 1: Utgifter för läkarvård, läkemedel, sjukhusvistelse, operationer, proteser, röntgenundersökningar, massage, ortopedi, läkarundersökningar, transporter och andra liknande kostnader som är en följd av olycksfallet eller yrkessjukdomen.

Ersättningen skall dock endast utgå om det belopp som betalas ut till tjänstemannen enligt artikel 72 inte helt täcker kostnaderna.”

5 Artikel 78 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:

”En tjänsteman skall på de villkor som föreskrivs i artiklarna 13–16 i bilaga VIII ha rätt till invaliditetsersättning vid total bestående invaliditet som hindrar honom att utföra de arbetsuppgifter som en tjänst i hans tjänstegrupp omfattar.

…

Invaliditetsersättningen skall vara 70 % av tjänstemannens senaste grundlön. Den får dock inte understiga existensminimum.

Från invaliditetsersättningen skall göras avdrag för avgifter till pensionssystemet, beräknade på den ersättningen.

Om invaliditeten beror på ett olycksfall som inträffat under eller i samband med tjänsteutövningen, på yrkessjukdom, på en uppoffrande handling i allmänhetens intresse eller på att tjänstemannen utsatt sig för livsfara för att rädda människoliv, får invaliditetsersättningen inte understiga 120 % av existensminimum. I sådana fall skall dessutom avgifterna till pensionssystemet betalas helt ur budgeten för den institution eller det organ som avses i artikel [1a i tjänsteföreskrifterna].”

6 I artikel 7 i bilaga II till tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:

”Invaliditetskommittén skall bestå av tre läkare:

— en utsedd av den institution vid vilken tjänstemannen är verksam,

— en utsedd av den berörda tjänstemannen, och

— en utsedd av de båda första läkarna i samråd.

Om tjänstemannen inte utser någon läkare skall ordföranden för Europeiska [unionens] domstol utse en.

Om de två första läkarna inte kan enas om att utse den tredje läkaren inom två månader från det att den andra läkaren utsetts, skall den tredje läkaren utses av ordföranden för Europeiska [unionens] domstol, efter ansökan från någon av de berörda parterna.”

7 I artikel 8 i bilaga II till tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:

”Kostnader i samband med invaliditetskommitténs arbete skall bäras av den institution som den berörda tjänstemannen tillhör.

Om den läkare som utsetts av den berörda tjänstemannen är bosatt på någon annan ort än den där tjänstemannen är anställd skall den berörda tjänstemannen bära kostnaderna för de ytterligare arvoden som utgår, med undantag av kostnaderna för resor i första klass, vilka skall ersättas av institutionen.”

8 I artikel 9 i bilaga II till tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:

”Tjänstemannen får till invaliditetskommittén överlämna rapporter eller intyg från sin behandlande läkare eller andra läkare som han eventuellt konsulterat.

Invaliditetskommitténs slutsatser skall översändas till tillsättningsmyndigheten och den berörda tjänstemannen.

Kommitténs arbete skall vara hemligt.”

9 I de gemensamma regler om olycksfallsförsäkring och arbetssjukdomsförsäkring (nedan kallade försäkringsreglerna) som det hänvisas till i artikel 73.1 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande i artikel 3 under rubriken ”Arbetssjukdomar”:

”1. Som arbetssjukdomar skall anses de sjukdomar som anges i den ’europeiska förteckningen över arbetssjukdomar’ som bifogats [Europeiska] kommissionens rekommendation [2003/670/EG] av den 19 september 2003 [(EUT L 238, s. 28)] och eventuella kompletteringar av denna, i den mån den försäkrade vid sin tjänsteutövning i Europeiska [unionen] har varit utsatt för risken att ådra sig dessa sjukdomar.

2. Som arbetssjukdomar skall också anses varje sjukdom eller försämring av en redan befintlig sjukdom som inte återfinns i den förteckning som anges i punkt 1, om det är tillräckligt klarlagt att den har sitt ursprung i tjänsteutövningen i [Europeiska unionen], eller hänger samman med denna.”

10 I artikel 16 i försäkringsreglerna, som har rubriken ”Anmälan av arbetssjukdom” föreskrivs följande:

”1. En försäkrad som på grund av arbetssjukdom begär att [försäkringsreglerna] skall tillämpas skall göra en anmälan till förvaltningen vid den institution han tillhör inom rimlig tid efter sjukdomens utbrott eller dagen då den först diagnostiserades. …

Anmälan skall ange sjukdomens art och åtföljas av läkarintyg eller annan styrkande handling.

Vid en erkänd arbetssjukdom skall de förmåner som anges i artikel 73.2 i tjänsteföreskrifterna beräknas på grundval av månadslönen under de tolv månaderna före dagen då sjukdomen först diagnostiserades, eller första dagen då den försäkrade var oförmögen att arbeta på grund av sjukdomen, eller dagen då anmälan gjordes.

För försäkrade som inte längre är i aktiv tjänst vid institutionerna, skall förmånerna beräknas på grundval av lönen under det sista året i aktiv tjänst. Den lönen skall uppdateras som gällande vid den tidpunkt som avses i tredje stycket.

2. Förvaltningen skall inleda en undersökning för att samla in alla fakta för att fastställa sjukdomens art, dess samband med arbetet samt de förhållanden under vilka den uppkommit.

…

På grundval av undersökningsrapporten skall den eller de läkare som utsetts av institutionerna lägga fram sina slutsatser enligt artikel 18.”

11 I artikel 18 i försäkringsreglerna föreskrivs följande:

”Beslut om att erkänna en händelse som olycksfall, oavsett om händelsen är av arbetsrelaterad eller privat art[,] och de därmed sammanhängande besluten om erkännande av en arbetssjukdom liksom fastställande av graden av bestående invaliditet skall fattas av tillsättningsmyndigheten enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 20

— på grundval av de slutsatser som utfärdats av den eller de läkare som utsetts av institutionerna

och

— om den försäkrade kräver det, efter samråd med den läkarkommitté som föreskrivs i artikel 22.”

12 I artikel 22.3 i försäkringsreglerna föreskrivs följande avseende läkarkommittén:

”Läkarkommittén skall gemensamt granska alla tillgängliga handlingar som kan vara till hjälp vid bedömningen, och alla beslut skall fattas med majoritet. … Den tredje läkaren skall ansvara för sekretariatsfunktionen och sammanställa rapporten. Läkarkommittén kan begära ytterligare undersökningar och samråda med experter för att komplettera informationen eller inhämta utlåtanden som hjälper den att utföra sin uppgift.

Läkarkommittén får avge medicinska yttranden endast i de ärenden som tillställs den eller som bringas till dess kännedom.

Om läkarkommittén, vars uppgift endast skall vara att yttra sig om ärendets rent medicinska aspekter, bedömer att det rör sig om en tvist av rättslig natur, skall den förklara sig obehörig.

När läkarkommittén har avslutat sitt arbete skall den lägga fram sina slutsatser i en rapport ställd till tillsättningsmyndigheten.

På grundval av denna rapport skall tillsättningsmyndigheten meddela den försäkrade eller dennes rättsinnehavare sitt beslut och bifoga läkarkommitténs slutsatser. Den försäkrade eller dennes rättsinnehavare kan begära att få ta del av kommitténs fullständiga rapport eller att den överlämnas till en läkare efter eget val.”

13 I artikel 25 i försäkringsreglerna, som har rubriken ”Oavhängighet för artikel 73”, föreskrivs följande:

”Erkännandet av total eller partiell bestående invaliditet genom tillämpning av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och [försäkringsreglerna] skall på intet sätt påverka tillämpningen av artikel 78 i tjänsteföreskrifterna och vice versa.”

Bakgrund till tvisten

14 Sökanden innehade en tjänst vid Regionkommittén som styrekonom från den 1 januari 2000 till den 31 december 2002 och därefter som internrevisor från och med den 1 januari 2003.

15 Inom ramen för dessa tjänster påpekade sökanden oegentligheter i Regionkommitténs budgetförvaltning. Han underrättade först Regionkommitténs förvaltning och generalsekreterare om oegentligheterna, och därefter Europaparlamentets budgetkontrollutskott (nedan kallat CONT), vid vilket han frågades ut den 19 mars 2003.

16 Efter det att en parlamentsledamot och en ledamot av CONT hade slagit larm vid Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) utredde denna de oegentligheter som sökanden hade påtalat och offentliggjorde den 8 oktober 2003 en utredningsrapport (nedan kallad Olafs rapport). Sökanden hördes av Olaf i samband med utredningen.

17 I rapporten konstaterade Olaf att diverse oegentligheter hade förekommit i Regionkommitténs budgetförvaltning och rekommenderade bland annat att Regionkommittén skulle överväga att inleda en disciplinutredning mot vissa personer i personalen, särskilt X och Y. Olaf påpekade även att X hade varnat sökanden för att om denne inte slutade med att bete sig som om han fortfarande var Regionkommitténs styrekonom, skulle X ansöka om att en administrativ utredning skulle inledas med avseende på honom, och att sökanden hade erfarit en växande fientlighet från sina överordnade.

18 I rapportens slutsatser betonade Olaf att Regionkommittén allmänt hade försökt att ”avskräcka eller destabilisera” sökanden i hans arbete som styrekonom och därefter som internrevisor, och att Regionkommittén föreföll att strunta i artikel 2.3 i Regionkommitténs beslut nr 294/99 av den

17 november 1999 om villkor och närmare bestämmelser för interna utredningar som syftar till att bekämpa bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som kan skada gemenskapens intressen, där det anges att ”[e]n tjänsteman eller anställd vid generalsekretariatet får aldrig utsättas för en orättvis eller diskriminerande behandling på grund av ett sådant uppgiftslämnande som avses i första och andra styckena”.

19 Den 6 november 2003 lämnade sökanden i enlighet med artikel 24 i tjänsteföreskrifterna in en ansökan om bistånd till Regionkommitténs presidium i dess egenskap av tillsättningsmyndighet och angav bland annat att han till följd av sina arbetsuppgifter som innebar kontroll av den ekonomiska förvaltningen utsattes för mobbning, påtryckningar, skrämselförsök och hot om disciplinära förfaranden från sina överordnade. I sin ansökan begärde han att lämpliga åtgärder skulle vidtas för att få ett snabbt slut på de angrepp som han ansåg sig vara utsatt för samt att en administrativ utredning skulle inledas och att han skulle få ersättning för den skada som han ansåg sig ha lidit.

20 Den 22 december 2003 lade CONT fram sin rapport om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2001, där avsnitt VII handlar om Regionkommittén (nedan kallad CONT-rapporten). Med hänvisning till framför allt Olafs rapport påtalade CONT ”inte endast de officiella hinder [som] … Regionkommitténs förvaltning hade uppställt för styrekonomen/internrevisorn och hans personal” utan angav också att CONT ”förväntar sig att de reformåtgärder [som planeras av Regionkommittén] ska göra det möjligt att avslöja bedrägerier och oegentligheter utan risk för mobbning från enskilda personer eller från institutionen såsom tidigare varit fallet”.

21 Med beaktande av Olafs rapport och CONT-rapporten antog parlamentet den 29 januari 2004, inom ramen för de befogenheter som det tilldelats genom artiklarna 275 EG och 276 EG att bevilja ansvarsfrihet för genomförandet av unionens allmänna budget, en resolution ”innehållande de kommentarer som utgör en del av beslutet att bevilja ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2001 – Avsnitt VII – Regionkommittén” (nedan kallad parlamentets resolution om ansvarsfrihet). I punkterna 14, 22 och 24 i nämnda resolution fördömde parlamentet ”utan att detta påverkar resultatet av de förfaranden som inletts av internrevisorn i enlighet med artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, de officiella hinder som … lagt[s] för [denne] och dennes personal” och de ”enskilda eller institutionsanknutna trakasserier” som sökanden utsatts för samt krävde att ”internrevisorn får en formell ursäkt från Regionkommittén”.

22 Genom skrivelser av den 17 februari och den 9 mars 2004 meddelade Regionkommitténs presidium avslag på sökandens ansökan om bistånd med motiveringen att de handlingar som denne lämnat in inte visade att de påstådda trakasserierna eller skrämselförsöken faktiskt hade ägt rum. Sökanden lämnade inte in något klagomål mot avslaget på ansökan om bistånd.

23 Genom en skrivelse av den 26 april 2004 informerade Regionkommitténs generalsekreterare sökanden om att Regionkommitténs presidium hade beslutat ”att inte inleda något disciplinärt förfarande mot honom”.

24 Sökanden, som led av oro och depression och uppvisade symtom på posttraumatisk stress, sjukskrevs från och med den 28 april 2004. Sökandens sjukskrivning förlängdes först till den 31 december 2006 och sedan från den 22 februari 2007 till den 30 juni 2007, den dag då sökanden pensionerades automatiskt på grund av invaliditet.

25 Sökanden har hävdat att han den 31 augusti 2005, medan han var sjukskriven, begav sig till Regionkommittén för att hämta sina personliga tillhörigheter, men att han svimmade till följd av det dåliga bemötandet och fördes till sköterskemottagningen.

26 Sedan Regionkommitténs generalsekreterare hade konstaterat att sökanden under de senaste tre åren hade varit sjukskriven under sammanlagt mer än tolv månader beslutade han den 22 februari 2006, i enlighet med artikel 59.4 i tjänsteföreskrifterna, att inleda ett invaliditetsförfarande med avseende på sökanden, och begärde att denne skulle utse en läkare till invaliditetskommittén.

27 Invaliditetskommittén bestod inledningsvis av läkare T., som hade utsetts av Regionkommittén, läkare Ra., som hade utsetts av sökanden, och läkare Gr., som hade utsetts av de båda första läkarna i samråd. I januari 2007 tog sökanden tillbaka det mandat som han hade gett läkare Ra. Med beaktande av sökandens oförmåga utsåg ordföranden för Europeiska unionens domstol ex officio läkare Go. som sökandens företrädare. Därefter avsade sig läkare Gr. sitt uppdrag som medlem av invaliditetskommittén och ersattes av läkare O., som hade utsetts av läkare T. och läkare Go. i samråd.

28 Sökanden återgick i arbete den 1 januari 2007. Han har bekräftat att han tilldelades en ny tjänst som rådgivare åt Regionkommitténs generalsekreterare. Hans nya kontorsrum låg isolerat, hans arbetsuppgifter var inte fastställda och han erhöll en betygsrapport med negativa omdömen för den tid då han varit sjukskriven. Sökanden arbetade till och med den 21 februari 2007, det vill säga omkring sex veckor, och sjukskrevs sedan på nytt.

29 Den 27 februari 2007 lämnade sökanden in en ansökan till Regionkommitténs generalsekreterare enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och artikel 16 i försäkringsreglerna för att få sin sjukdom erkänd som en yrkessjukdom. Sökanden meddelade Regionkommitténs generalsekreterare att eftersom en invaliditetskommitté redan hade utsetts för att uttala sig om huruvida han var oförmögen att arbeta i den mening som avses i artikel 78 i tjänsteföreskrifterna, hade han bett denna invaliditetskommitté att överväga att inte endast granska huruvida han var oförmögen att arbeta, utan också huruvida det eventuellt fanns ett samband mellan denna oförmåga och hans arbetsuppgifter.

30 Genom en skrivelse av den 10 april 2007 underrättade Regionkommitténs generalsekreterare sökanden om att hans ansökan enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna hade överlämnats till Europeiska kommissionen i dess egenskap av ad hoc-tillsättningsmyndighet för tillämpningen av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och att hans begäran om att den redan inrättade invaliditetskommittén också skulle yttra sig om huruvida hans eventuella invaliditet beror på en yrkessjukdom hade överlämnats till invaliditetskomittén i vederbörlig ordning.

31 Vid sitt möte den 23 maj 2007 drog invaliditetskommittén, som hade undersökt sökanden vid två tillfällen, slutsatsen att han drabbats av en total bestående invaliditet som gjorde att han var oförmögen att utföra sina arbetsuppgifter (nedan kallat slutsatserna av den 23 maj 2007 om invaliditet). När det däremot gällde orsaken till invaliditeten förklarade invaliditetskommittén att den inte innehade tillräckliga uppgifter för att uttala sig om huruvida invaliditeten beror på en yrkessjukdom och att den inväntade ”giltiga uppgifter” från förvaltningen som skulle göra det möjligt att uttala sig i denna fråga.

32 Av protokollet från invaliditetskommitténs möte den 23 maj 2007 (nedan kallat protokollet av den 23 maj 2007) framgår att slutsatserna av den 23 maj 2007 om invaliditet antogs enhälligt, men att läkarna var oeniga om diagnosen. Den läkare som hade utsetts av Regionkommittén, läkare T., och den tredje läkaren, läkare O., ansåg att sökanden led av paranoida besvär, medan den läkare som hade utsetts automatiskt för att företräda sökanden, läkare Go., invände mot denna diagnos och därvid stödde sig på rapporter från sjukhusläkaren, läkare V.A., och från läkare Ra. samt ett psykologiskt test som hade utförts av professor D.M.

33 I protokollet av den 23 maj 2007 anges att invaliditetskommittén avsåg att uttala sig om orsaken till invaliditeten ”efter att ha erhållit svar på de frågor som var och en av [medlemmarna] ställt till förvaltningen” och att kommittén även ”[behövde] få sig tillsänt den utredning som Regionkommitténs generalsekreterare, på ansökan [av sökanden], hade begärt att Europeiska kommissionen skulle

genomföra”. Det ska således anses att invaliditetskommittén, såsom det bekräftades vid förhandlingen, inväntade utgången och resultaten av det förfarande som hade inletts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna innan den, inom ramen för artikel 78 i tjänsteföreskrifterna, uttalade sig om huruvida sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom.

34 Genom beslut av den 11 juni 2007 och i enlighet med artikel 53 i tjänsteföreskrifterna pensionerade Regionkommitténs presidium automatiskt sökanden på grund av invaliditet från och med den 30 juni 2007.

35 I januari 2008, inom ramen för det förfarande som inletts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, bedömde Europeiska kommissionens byrå för löneadministration och individuella ersättningar (PMO) att det inte fanns anledning att inleda en administrativ utredning, ”eftersom handlingarna i ärendet innehåller tillräckliga administrativa uppgifter för att [PMO:s] läkare ska kunna göra sin bedömning”.

36 Genom beslut av den 9 januari 2009 erkände PMO sökandens sjukdom som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, och detta gjordes på grundval av medicinska rapporter som PMO:s läkare, läkare J., hade utarbetat, det vill säga en rapport av den 8 maj 2008 och slutsatser av den 20 november 2008, eller begärt in, det vill säga en rapport från läkare Ra. av den 18 september 2008. I rapporten av den 8 maj 2008 från PMO:s läkare hänvisades dessutom till sex andra medicinska rapporter som hade utarbetats av läkare V.A. och andra sjukhusläkare och som hade lämnats in av sökanden, samt flera icke-medicinska handlingar, bland annat parlamentets resolution om ansvarsfrihet. I rapporten från läkare Ra. av den 18 september 2008 hänvisades bland annat till en psykologisk bedömning som hade utförts av professor D.M. den 3 september 2008.

37 I sin rapport av den 8 maj 2008 angav PMO:s läkare med beaktande av uppgifterna i ärendet att Olaf hade konstaterat dels att det förekommit förskingring vid Regionkommittén och försök att frysa ut sökanden för att på så vis hindra honom från att utföra sitt arbete som styrekonom på ett korrekt sätt, dels att det förelåg en allvarlig personlig konflikt mellan sökanden och hans överordnade. Sammanfattningsvis måste det enligt PMO:s läkare, med förbehåll för det psykiatriska utlåtande som begärts av läkare Ra., anses bland annat att ”ett syndrom stegvis utvecklades … till följd av det förkastliga agerande som vissa tjänstemän vid Regionkommittén gjorde sig skyldiga till i sitt arbete”.

38 I sina slutsatser av den 20 november 2008 konstaterade PMO:s läkare att sökanden ”inte längre kan klara av något som helst arbete vid Europeiska gemenskaperna, särskilt som hans medicinska och psykiska problem beror på den mobbning som han utsatts för i arbetet och utbrändhet till följd av detta” och att ”det finns ett säkert och direkt orsakssamband mellan de psykoaffektiva besvär [som han uppvisar] och [hans] arbete”.

39 Den 8 december 2008 underrättade PMO invaliditetskommittén om sitt beslut att erkänna sökandens sjukdom som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna. Av handlingarna i ärendet framgår att rapporten och slutsatserna från PMO:s läkare av den 8 maj respektive den 20 november 2008 samt rapporten från läkare Ra. av den 18 september 2008 också överlämnades till invaliditetskommittén.

40 Genom en skrivelse av den 13 februari 2009 föreslog läkare Go., den medlem av invaliditetskommittén som utsetts automatiskt för sökandens räkning, för läkare T., den läkare som utsetts av Regionkommittén, att invaliditetskommitténs arbete skulle återupptas.

41 Den 20 april 2009 översände den tredje läkaren, läkare O., som utsetts av läkarna T. och Go. i samråd, en rad frågor till läkare T. vilka han önskade skulle ställas till Regionkommittén, bland annat avseende innehållet i Olafs rapport och huruvida det fanns en resolution som antagits av Europaparlamentet i vilken det krävdes att Regionkommittén skulle be sökanden om ursäkt. Läkare T. överlämnade frågorna till Regionkommitténs generalsekreterare.

42 Regionkommittén svarade på invaliditetskommitténs frågor genom att hänvisa till Olafs rapport och en rapport från den administrativa utredning som Regionkommittén hade gjort till följd av Olafs rapport (nedan kallad rapporten från den administrativa utredningen). Regionkommittén bekräftade även att parlamentet i sin resolution om ansvarsfrihet faktiskt hade krävt att Regionkommittén skulle framföra en formell ursäkt till sökanden.

43 Den 2 mars 2010 beslutade PMO genom tillämpning av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna att den grad av invaliditet som sökanden orsakats genom sin sjukdom, vilken erkänts som en yrkessjukdom, skulle fastställas vara 10 %. Detta beslut antogs på grundval av flera kompletterande medicinska rapporter som PMO begärt in: en psykologisk expertrapport som sammanställts den 12 augusti 2009 av läkare D., en neuropsykologisk bedömning som utförts den 17 oktober 2009 av läkare Me., en ”rapport från en psykiatrisk undersökning” som utförts den 3 november 2009 av läkare Re. och slutsatser från PMO:s läkare av den 11 februari 2010, i vilka det också konstaterades att sökanden hade reaktiva besvär till följd av en konflikt i arbetet. På grundval av rapporten från läkare Re. av den 3 november 2009 beskrev PMO:s läkare sökandens yrkessjukdom som ”ängslan och depression till följd av en allvarlig konflikt med förvaltningen vilken motsvarade mobbning” och bedömde att den grad av invaliditet som detta orsakat uppgick till 10 %. Samtliga dessa slutsatser och medicinska rapporter överlämnades till invaliditetskommittén.

44 I en skrivelse av den 1 juni 2010, vilken sändes till Regionkommitténs generalsekreterare, angav läkare T., som var den läkare som utsetts av Regionkommittén, att invaliditetskommittén hade hållit ett möte samma dag och hade begärt att få sig tillsänt Olafs rapport och rapporten från den administrativa utredningen och preciserade att kommittén skulle återuppta sitt arbete när den hade tagit del av dessa handlingar.

45 De tre medlemmarna i invaliditetskommittén höll ett nytt möte den 2 juli 2010. Invaliditetskommittén drog med en majoritet slutsatsen – endast läkarna T. och O. undertecknade slutsatserna – att sökandens invaliditet inte beror på en yrkessjukdom (nedan kallat slutsatserna av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten). Läkare Go., som var den läkare som utsetts automatiskt för sökandens räkning, undertecknade separata slutsatser, också detta den 2 juli 2010, där han konstaterade att sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom.

46 Vid ett möte den 10 september 2010 stadfäste Regionkommitténs presidium, i egenskap av tillsättningsmyndighet, ”[slutsatserna av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten] enligt [vilka sökandens] invaliditet inte beror på en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 78 [femte stycket] i tjänsteföreskrifterna”. Detta beslut (nedan kallat beslutet av den 10 september 2010 eller det angripna beslutet) sändes till sökanden genom en skrivelse av den 12 oktober 2010, vilken han mottog den 22 oktober 2010.

47 I en sammanfattande medicinsk rapport om orsaken till den sjukdom som föranlett sökandens invaliditet, vilken läkare T. överlämnade till läkare Go. genom en skrivelse av den 16 september 2010 (nedan kallad invaliditetskommitténs rapport), angav läkarna T. och O. att invaliditetskommittén vid mötet den 1 juni 2010 hade tagit del av svaren på de frågor som ställts till Regionkommittén och slutsatserna från PMO:s läkare av den 20 november 2008 och den 11 februari 2010 och att ”[g]ranskningen av [nämnda] dokument visar att [PMO:s] erkännande av sjukdomen som en yrkessjukdom endast grundar sig på uppgifter från patienten”. I invaliditetskommitténs rapport anges dessutom att sökanden ”vid psykologisk testning [med hjälp av] ett test som objektiverar symtomen låg långt över det normala på samtliga kliniska skalor [och att det] kan misstänkas att sökanden inte var fullständigt ärlig” och att ”[sökandens] psykopatologiska symtom framträdde långt innan han tillträdde tjänsten som internrevisor”. I invaliditetskommitténs rapport anges även att invaliditetskommittén vid mötet den 2 juli 2010 granskade Olafs rapport och drog slutsatsen att den inte innehåller ”någon beskrivning av hot, skrämselförsök eller trakasserier mot [sökanden]”. Slutligen angavs i invaliditetskommitténs rapport att ”[sökanden] under [Regionkommitténs] interna administrativa utredning inte har gett något exempel på de handlingar som han ska ha utsatts för”.

48 I den sista meningen i invaliditetskommitténs rapport anges slutligen att ”[m]edan [läkare Go.] säger sig vara övertygad om att invaliditeten beror på en yrkessjukdom, har [läkarna T. och O.] däremot trots sina ansträngningar att finna sanningen inte hittat några omständigheter som styrker en sådan slutsats, med förbehåll för vad som kan framkomma längre fram”.

49 Läkare Go., som utsetts automatiskt för att företräda sökanden vid invaliditetskommittén, hade redan i en rapport av den 13 september 2010 (nedan kallad rapporten från läkare Go.), som överlämnades till läkarna T. och O. i oktober 2010, ansett att sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom. I denna rapport erinrade läkare Go. särskilt om att ”artikel 78 [i tjänsteföreskrifterna] utgör en sorts socialförsäkring för tjänstemän, [vilka] inte måste bevisa arbetsgivarens ansvar för att komma i åtnjutande av den”, och citerade bland annat utdrag ur Olafs rapport och parlamentets resolution om ansvarsfrihet samt ur ett stort antal medicinska rapporter i ärendet och angav att även om dessa medicinska rapporter ”inte har [ett] bindande värde” har de ”obestridligen [ett] vägledande [värde]”. Alla dessa medicinska utlåtanden, som måste följas, visade enligt läkare Go. att sökandens hälsoproblem orsakats av den mobbning och de påtryckningar som han utsatts för i arbetet.

50 Genom en skrivelse av den 21 januari 2011 lämnade sökanden, på grundval av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, in ett klagomål mot beslutet av den 10 september 2010. I klagomålet yrkade sökanden även, på grundval av artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna, 10 000 euro som ersättning för ideell skada och ersättning för samtliga kostnader för invaliditetsförfarandet.

51 Genom beslut av den 20 maj 2011, som sökanden mottog den 1 juni 2011, avslog tillsättningsmyndigheten klagomålet (nedan kallat beslutet att avslå klagomålet).

Förfarandet och parternas yrkanden

52 Genom en skrivelse av den 26 juli 2012 informerade personaldomstolens kansli sökanden om att personaldomstolen hade för avsikt att ex officio bevilja honom anonymitet. Sökanden svarade den 16 augusti 2012 att han inte önskade vara anonym.

53 Sökanden har yrkat att personaldomstolen ska

— ogiltigförklara beslutet av den 10 september 2010, i den del tillsättningsmyndigheten inte erkände att hans invaliditet beror på en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna,

— vid behov, ogiltigförklara beslutet att avslå klagomålet,

— förplikta Regionkommittén att betala 10 000 euro i ersättning för ideell skada,

— förplikta Regionkommittén att ersätta samtliga kostnader för invaliditetsförfarandet, inbegripet kostnaderna för klagomålet,

— förplikta Regionkommittén att ersätta rättegångskostnaderna.

54 Regionkommittén har yrkat att personaldomstolen ska

— ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

1. *Föremålet för talan*

55 Enligt fast rättspraxis får yrkanden om ogiltigförklaring som formellt riktas mot ett beslut om avslag på ett klagomål, för det fall beslutet saknar självständigt innehåll, till följd att den rättsakt som är föremål för klagomålet prövas av personaldomstolen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 17 januari 1989 i mål 293/87, Vainker mot parlamentet, punkt 8).

56 Beslutet att avslå klagomålet bekräftar i förevarande fall det angripna beslutet genom att precisera skälen till att det antogs. Under dessa omständigheter är det lagenligheten av den ursprungliga rättsakt som går vederböranden emot som ska prövas, och denna prövning ska göras med hänsyn till skälen i beslutet att avslå klagomålet, eftersom dessa skäl förutsätts sammanfalla med rättsakten (personaldomstolens dom av den 18 april 2012 i mål F-50/11, Buxton mot parlamentet, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

57 Yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet att avslå klagomålet saknar följaktligen självständigt innehåll och talan ska anses riktad mot det angripna beslutet, vars motivering återfinns i beslutet att avslå klagomålet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 10 juni 2004 i mål T-258/01, Eveillard mot kommissionen, punkterna 31 och 32).

2. *Yrkandet om ogiltigförklaring*

58 Sökanden har anfört följande tre grunder till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring:

— Den första grunden avser åsidosättande av förfarandet och av kollegialitetsprincipen.

— Den andra grunden avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten och en uppenbart oriktig bedömning samt åsidosättande av artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, invaliditetskommitténs mandat och begreppet yrkessjukdom.

— Den tredje grunden avser åsidosättande av omsorgsplikten, maktmissbruk och förfarandefel.

Den första grunden: Åsidosättande av förfarandet och av kollegialitetsprincipen

Parternas argument

59 Sökanden har hävdat att tillsättningsmyndigheten den 10 september 2010 uttalade sig på grundval av slutsatserna av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten, vilka inte var slutgiltiga och dessutom var rättsstridiga, eftersom de antogs dels före invaliditetskommitténs rapport, dels före rapporten från läkare Go. Rapporterna i fråga utarbetades, undertecknades och överlämnades den 16 september 2010 respektive i oktober 2010, det vill säga efter antagandet av det angripna beslutet den 10 september 2010. Detta innebär att invaliditetskommitténs kollegiala arbete har påverkats.

60 Regionkommittén anser att invaliditetskommitténs arbete genomfördes på ett kollegialt sätt, eftersom var och en av medlemmarna hade tillfälle att på ett lämpligt sätt framföra sina synpunkter. Sökanden har inte heller bestritt att de tre läkarna faktiskt utbytte synpunkter vid invaliditetskommitténs möten den 1 juni och den 2 juli 2010. Det finns dessutom ingen rättsregel som hindrar att läkarna vid behov utarbetar sin rapport efter att ha överlämnat sina slutsatser till tillsättningsmyndigheten.

Personaldomstolens bedömning

61 Enligt fast rättspraxis ska invaliditetskommittén genomföra sitt arbete på ett kollegialt sätt, varvid var och en av medlemmarna ska ges möjlighet att framföra sina synpunkter på lämpligt sätt (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 22 november 1990 i mål T-54/89, V. mot parlamentet, punkt 34, och av den 27 februari 2003 i mål T-20/00, Camacho-Fernandes mot kommissionen, punkt 45 och följande punkter).

62 I förevarande fall framgår det av handlingarna i ärendet att de tre medlemmarna av invaliditetskommittén, läkarna T., Go. och O., höll möten den 1 juni och den 2 juli 2010 och att de framförde och diskuterade sina synpunkter om orsaken till sökandens invaliditet. Läkare Go., som företrädde sökanden, bekräftade för övrigt i sin rapport att han kunnat framföra sin åsikt vid invaliditetskommitténs möten och att han ”orubbligt [hållit] fast vid sin positiva ståndpunkt”.

63 Medlemmarna i invaliditetskommittén kunde således, efter att ha fått tillgång till all medicinsk och icke-medicinsk dokumentation i ärendet och särskilt Olafs rapport och parlamentets resolution om ansvarsfrihet, på lämpligt sätt framföra sina synpunkter beträffande orsaken till sökandens invaliditet. Invaliditetskommittén har därför genomfört sitt arbete på ett kollegialt sätt.

64 Detta konstaterande påverkas inte av att invaliditetskommitténs rapport och rapporten från läkare Go. utarbetades och överlämnades först efter det att invaliditetskommittén hade antagit slutsatserna av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten. Läkarna i en invaliditetskommitté kan mycket väl dra slutsatser som grundar sig på muntliga kollegiala diskussioner och först därefter vid behov utarbeta en rapport, eftersom rapporten inte är ett nödvändigt villkor för att dess utlåtande ska vara giltigt (se, analogt, domstolens dom av den 10 december 1987 i mål 277/84, Jänsch mot kommissionen, och av den 19 juni 1992 i mål C-18/91 P, V. mot parlamentet, punkt 20).

65 I artikel 9 i bilaga II till tjänsteföreskrifterna anges att invaliditetskommitténs slutsatser ska översändas till tillsättningsmyndigheten och den berörda tjänstemannen. Invaliditetskommitténs arbete är däremot hemligt, på grund av dess natur, innehåll och implikationer av medicinskt ursprung, och får inte lämnas ut till vare sig tillsättningsmyndigheten eller den berörda tjänstemannen (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 3 juni 1997 i mål T-196/95, H mot kommissionen, punkt 95, och personaldomstolens dom av den 6 november 2012 i mål F-41/06 RENV, Marcuccio mot kommissionen, punkt 151, vilken har överklagats till Europeiska unionens tribunal under målnummer T-20/13 P). Den sammanfattande medicinska rapport som invaliditetskommittén utarbetade till stöd för sina slutsatser ingår i invaliditetskommitténs arbete och lämnas således inte ut vare sig till tillsättningsmyndigheten eller direkt till den berörda tjänstemannen. Den medicinska rapporten ingår emellertid i den berörda tjänstemannens hälsojournal, vilken denne har rätt att ta del av enligt artikel 26a i tjänsteföreskrifterna.

66 Åtskillnad bör följaktligen göras mellan invaliditetskommitténs slutsatser, som ska översändas till tillsättningsmyndigheten innan denna fattar sitt beslut, och de medicinska bedömningar och överväganden som kan ingå i den eller de sammanfattande medicinska rapporter som invaliditetskommittén eller dess medlemmar utarbetar, vilka fogas till den berörda tjänstemannens hälsojournal men inte sänds till tillsättningsmyndigheten.

67 Av det ovan anförda följer att invaliditetskommittén, inom ramen för ett förfarande för fastställande av huruvida sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, inte måste utarbeta en sammanfattande medicinsk rapport över sitt arbete som ska tillställas tillsättningsmyndigheten innan denna antar sitt administrativa beslut, och att tillsättningsmyndigheten ändå inte kan få tillgång till en sådan rapport, eftersom den omfattas av sekretessen för invaliditetskommitténs arbete.

68 Vid invaliditetskommitténs andra möte, som hölls i Bryssel (Belgien) den 2 juli 2010 och där alla tre medlemmarna närvarade, undertecknade endast läkarna T. och O. slutsatserna om orsaken till sökandens invaliditet, i vilka det anges att sökandens invaliditet inte beror på en yrkessjukdom. Läkare Go., som företrädde sökanden, instämde inte i dessa slutsatser och undertecknade därför separata slutsatser, också detta den 2 juli 2010 (se ovan punkt 45). Det framgår att slutsatserna av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten översändes till tillsättningsmyndigheten, som stadfäste dem genom sitt beslut av den 10 september 2010. Den omständigheten att invaliditetskommitténs rapport och rapporten från läkare Go. utarbetades och överlämnades senare, den förstnämnda till läkare Go. och den sistnämnda till de båda andra medlemmarna av invaliditetskommittén, efter det att beslutet av den 10 september 2010 hade antagits, innebär inte att kollegialitetsprincipen har åsidosatts och att nämnda beslut därför är rättsstridigt. Som det anges ovan i punkt 63 hade invaliditetskommitténs medlemmar tillfälle att framföra sina synpunkter i invaliditetskommittén under hela förfarandet och även vid dess sista möte den 2 juli 2010, vid vilket läkarna T. och O. med två röster av tre antog slutsatserna av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten, vilket var den enda handling som måste överlämnas till tillsättningsmyndigheten.

69 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten, en uppenbart oriktig bedömning, åsidosättande av artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna, åsidosättande av invaliditetskommitténs mandat och åsidosättande av begreppet yrkessjukdom

70 Den andra grunden består i huvudsak av fyra separata delar. Genom den första delen av denna grund har sökanden gjort gällande att motiveringsskyldigheten har åsidosatts. Genom grundens andra del har han kritiserat läkarkommittén för att uppenbart ha åsidosatt uppgifter i de administrativa och medicinska handlingarna. Grundens tredje del avser att invaliditetskommitténs mandat har åsidosatts. Genom grundens fjärde del har han kritiserat invaliditetskommittén för att ha åsidosatt begreppet yrkessjukdom.

Den andra grundens första del: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

– Parternas argument

71 Sökanden har hävdat att det åligger invaliditetskommittén att, inom ramen för dess utrymme för skönsmässig bedömning i medicinska frågor, motivera sitt utlåtande så att det kan kontrolleras att det finns ett begripligt samband mellan invaliditetskommitténs medicinska konstateranden och dess slutsatser. Motiveringsskyldigheten är särskilt viktig när invaliditetskommitténs utlåtande skiljer sig från vissa tidigare medicinska rapporter.

72 I förevarande fall borde invaliditetskommittén ha förklarat skälen till att den bortsåg från de medicinska överväganden från de medicinska experter som på PMO:s begäran hade konsulterats inom ramen för det förfarande som PMO inlett enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, särskilt eftersom invaliditetskommittén inväntade utgången av detta förfarande innan den uttalade sig närmare om orsaken till sökandens invaliditet.

73 Enligt sökanden innehåller invaliditetskommitténs rapport ingen motivering eller förklaring till varför den, trots att den inte gjort någon verklig klinisk undersökning av sökanden, bortsåg från PMO:s beslut av den 9 januari 2009, i vilket sökandens sjukdom erkändes som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, eller alla de övriga medicinska rapporter som visade att det rådde medicinsk enhällighet om att sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom.

74 Påståendet i invaliditetskommitténs rapport att ”erkännande[t] av sjukdomen som en yrkessjukdom [inom ramen för förfarandet enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna] endast grundar sig på uppgifter från patienten” räcker inte för att motivera slutsatserna av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten, där det utesluts att sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom. Invaliditetskommitténs utlåtande att sökandens invaliditet inte beror på en yrkessjukdom är fullständigt obegripligt.

75 Regionkommittén har gjort gällande att det inte krävs att invaliditetskommitténs rapport är perfekt utformad på ett formellt plan. Det räcker att det i rapporten fastställs ett begripligt samband mellan de medicinska konstaterandena och de slutsatser som invaliditetskommittén har kommit fram till.

76 Erkännandet av en bestående invaliditet, även total sådan, enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna påverkar inte på något sätt tillämpningen av artikel 78 i tjänsteföreskrifterna och det kan följaktligen inte vara frågan om en motsättning mellan de slutsatser som antagits inom ramen för förfarandet enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och de som antagits inom ramen för artikel 78 i samma föreskrifter.

77 Enligt Regionkommittén förklarade invaliditetskommittén skälet till att den bortsåg från PMO:s beslut av den 2 januari 2009, i vilket sjukdomen erkändes som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, nämligen att orsakerna till invaliditeten stod att finna någon annanstans än i sökandens arbetsförhållanden. Regionkommittén har hänvisat till utdrag ur flera medicinska rapporter och till invaliditetskommitténs rapport, i vilken det hänvisas till sökandens personlighetsdrag och anges att sökanden ”vid psykologisk testning [med hjälp av] ett test som objektiverar symtomen låg långt över det normala på samtliga kliniska skalor [och att det] kan misstänkas att sökanden inte var fullständigt ärlig”. Det finns ett begripligt samband mellan invaliditetskommitténs medicinska konstateranden och dess slutsatser, vilket illustreras av bedömningarna i de olika utdragen ur de medicinska rapporterna.

– Personaldomstolens bedömning

78 Det ska inledningsvis erinras om att syftet med tjänsteföreskrifternas bestämmelser om invaliditetskommittén är att den slutliga bedömningen av alla medicinska frågor ska överlåtas åt experter, eftersom bedömningen inte kan göras av tillsättningsmyndigheten, vilken består av personer från den interna förvaltningen. Av detta följer att domstolsprövningen inte kan avse själva de medicinska bedömningarna, vilka är att anse som slutgiltiga när de har avgetts på ett regelmässigt sätt. Domstolsprövningen kan däremot avse huruvida invaliditetskommittén har inrättats och arbetat på ett korrekt sätt och huruvida dess utlåtanden har avgetts korrekt. Personaldomstolen är således behörig att pröva huruvida utlåtandet innehåller en motivering som gör det möjligt att bedöma de överväganden som slutsatserna i utlåtandet är grundade på och om det finns ett begripligt samband mellan den berörda invaliditetskommitténs medicinska konstateranden och dess slutsatser (förstainstansrättens dom av den 27 februari 1992 i mål T-165/89, Plug mot kommissionen, punkt 75, och av den 23 november 2004 i mål T-376/02, O mot kommissionen, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

79 På grundval av ovannämnda fasta rättspraxis kan det i förevarande fall konstateras att invaliditetskommittén i slutsatserna av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten, vilka stadfästes av tillsättningsmyndigheten genom beslutet av den 10 september 2010, begränsade sig till att hävda att sökandens invaliditet ”inte beror på en yrkessjukdom”, men inte gav någon förklaring till detta påstående.

80 När förvaltningen i sitt svar på klagomålet uttryckligen har angett skälen till sitt beslut i det enskilda fallet, förutsätts enligt fast rättspraxis dessa skäl sammanfalla med avslagsbeslutet och ska anses som uppgifter som är relevanta för att bedöma beslutets lagenlighet (förstainstansrättens dom av den 9 december 2009 i mål T-377/08 P, kommissionen mot Birkhoff, punkterna 55 och 56 och där angiven rättspraxis).

81 I förevarande fall angav tillsättningsmyndigheten i beslutet att avslå klagomålet, för det första, att den ”måste iaktta de medicinska konstaterandena … såvida inte formfel eller ett obegripligt samband [kan upptäckas] mellan kommitténs slutsatser och de medicinska uppgifter slutsatserna grundar sig på”. Tillsättningsmyndigheten ansåg, för det andra, att ”frågan om huruvida motiveringen är tillräcklig ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, således inte endast med hänsyn till motiveringens ordalydelse utan också med hänsyn till de faktiska och rättsliga omständigheter mot bakgrund av vilka rättsakten har antagits, rättsaktens innehåll och de anförda skälens karaktär”. Tillsättningsmyndigheten ansåg, för det tredje, att ”frågan om exakt vad som har orsakat den sjukdom [som invaliditeten beror på] är en vetenskaplig fråga, inte en administrativ eller rättslig fråga”.

82 Utifrån ovannämnda premisser angav tillsättningsmyndigheten i beslutet att avslå klagomålet att den hade bett läkare T. att ”bekräfta att invaliditetskommitténs slutsatser [faktiskt] styrks av de medicinska och administrativa uppgifterna i hälsojournalen”. Tillsättningsmyndigheten ansåg att den därigenom, också detta enligt ordalydelsen i beslutet att avslå klagomålet, hade ”försäkrat sig om … att invaliditetskommittén i sin rapport [hade] förklarat skälen till varför den ur medicinsk synpunkt ansåg att [sökandens] invaliditet inte ens delvis [kunde] anses bero på en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna”. I beslutet att avslå klagomålet anges också att läkare T. vid ett icke angivet datum svarade tillsättningsmyndigheten att ”invaliditetskommitténs slutsatser [att invaliditeten] inte beror på en yrkessjukdom stöds av de medicinska och administrativa uppgifterna i den berörda personens hälsojournal, det vill säga: en klinisk undersökning [av sökanden] och [sökandens] sjukdomshistoria, läkarnas personliga medicinska slutsatser, en undersökning av de medicinska rapporterna, resultat från experter och särskilda tester samt en analys av officiella administrativa dokument”.

83 Trots detta svar från läkare T. till tillsättningsmyndigheten, vilket tillsättningsmyndigheten, som det angetts ovan, hänvisade till i beslutet att avslå klagomålet, måste det emellertid konstateras att alla medicinska uppgifter och, med ett undantag när, alla administrativa handlingar som nämndes av läkare T. stöder motsatt slutsats, det vill säga att sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom.

84 Det finns tre faktiska omständigheter som stöder denna slutsats.

85 Det ska framför allt erinras om att när invaliditetskommittén ska svara på komplexa frågor av medicinsk karaktär som rör orsakssambandet mellan den åkomma som den berörda personen lider av och dennes arbete vid en institution, ankommer det på invaliditetskommittén att bland annat ange vilka uppgifter i handlingarna den stöder sig på och att vid betydande meningsskiljaktigheter ange skälen till att den bortser från vissa tidigare, relevanta medicinska rapporter, som är mer till den berörda personens fördel (förstainstansrättens dom av den 15 december 1999 i mål T-300/97, Latino mot kommissionen, punkterna 77 och 78, och personaldomstolens dom av den 11 maj 2011 i mål F-53/09, J mot kommissionen, punkt 92 och där angiven rättspraxis).

86 Även om en invaliditetskommitté inom ramen för artikel 78 i tjänsteföreskrifterna kan dra andra slutsatser än de som antagits av läkarkommittén inom ramen för artikel 73 i tjänsteföreskrifterna (domen i det ovannämnda målet J mot kommissionen, punkterna 56–61), kvarstår dock att när en invaliditetskommitté liksom i förevarande fall önskar invänta resultatet av det förfarande som genomförs enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, åligger det den att ange skälen till att den bortser från bedömningarna i de medicinska rapporter som möjliggjort erkännandet av sjukdomen som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och att ange dessa skäl tydligt och begripligt (se, för ett liknande resonemang, personaldomstolens dom av den 14 september 2010 i mål F-79/09, AE mot kommissionen, punkterna 66, 67 och 72), antingen i de slutsatser som den sänder till tillsättningsmyndigheten eller också i den sammanfattande medicinska rapport som den eventuellt utarbetar senare.

87 I förevarande fall – och detta är den första av de tre faktiska omständigheter som visar att de medicinska uppgifter och administrativa handlingar som läkare T. hänvisade till stöder slutsatsen att den sjukdom som orsakat sökandens invaliditet är en yrkessjukdom – framgår det av de handlingar som ingetts till personaldomstolen att de medicinska rapporter som granskades inom ramen för det förfarande som genomfördes enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och som invaliditetskommittén hade tillgång till när den antog sina slutsatser av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten, det vill säga minst tio medicinska rapporter (sjukhusrapporterna av den 16 januari 2006, rapporten från professor D.M. av den 16 oktober 2006, rapporten från läkare Ra. av den 26 oktober 2006, rapporten från PMO:s läkare av den 8 maj 2008, rapporten från läkare Ra. av den 18 september 2008, slutsatserna av PMO:s läkare av den 20 november 2008, rapporten från läkare D. av den 12 augusti 2009, rapporten från läkare Me. av den 17 oktober 2009, rapporten från läkare Re. av den 3 november 2009 och slutsatserna av PMO:s läkare av den 11 februari 2010), visade, för att endast nämna vissa punkter som exempel, att sökanden hade utsatts för avsiktlig och organiserad utfrysning, dålig behandling, en arbetskonflikt som ledde till utbrändhet, psykiskt påfrestande arbetsvillkor, frustration och en betydande administrativ konflikt vilken motsvarade mobbning.

88 När det gäller konstaterandena i de ovannämnda medicinska rapporterna ska det påpekas att invaliditetskommittén i sin rapport påstod dels att PMO:s läkare i slutsatserna av den 20 november 2008 och den 11 februari 2010 ”[grundade sitt] erkännande av sjukdomen som en yrkessjukdom” enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna endast på ”uppgifter från patienten”, dels att sökanden ”vid psykologisk testning [med hjälp av] ett test som objektiverar symtomen låg långt över det normala på samtliga kliniska skalor [och att det] kan misstänkas att sökanden inte var fullständigt ärlig”.

89 Påståendet att PMO:s erkännande av sökandens sjukdom som en yrkessjukdom grundade sig på ”uppgifter från patienten” förklarar emellertid inte, inte ens om det skulle vara befogat, varför invaliditetskommittén bortsåg från de tio tidigare medicinska rapporterna, och förklarar framför allt inte vilka uppgifter invaliditetskommittén grundade sig på när den, tvärtemot de medicinska och administrativa rapporter som den hade tillgång till, påstod att sökandens invaliditet inte beror på en yrkessjukdom (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 15 december 1999 i mål T-27/98, Nardone mot kommissionen, punkterna 95–98, och av den 27 juni 2000 i mål T-47/97, Plug mot kommissionen, punkterna 117 och 118).

90 Påståendet att sökanden ”vid psykologisk testning [med hjälp av] ett test som objektiverar symtomen låg långt över det normala på samtliga kliniska skalor” och att ”det kan misstänkas att sökanden inte var fullständigt ärlig” är oklart och svårt att förstå.

91 Om man av detta påstående ska dra slutsatsen att upphovsmännen till invaliditetskommitténs rapport ansåg att sökanden ljög om eller överdrev sina symtom och således lyckades vilseleda flera experter och snedvrida resultaten av flera psykologiska tester, måste det konstateras att detta emellertid inte förklarar varför invaliditetskommittén kom fram till slutsatsen att invaliditeten inte ens delvis kunde bero på en yrkessjukdom (se, för ett liknande resonemang, domarna av den 27 februari 1992 i de ovannämnda målen Plug mot kommissionen, punkt 81, O mot kommissionen, punkterna 70 och 73, och J mot kommissionen, punkt 93). Om detta är vad som avses med ovannämnda påstående, strider det i varje fall mot protokollet av den 23 maj 2007, där det anges att ”detaljerade drag i [sökandens personlighet] visas vid [psykologisk testning med hjälp av ett test som objektiverar symtomen, v]aliditetsskalorna visar att han samarbetar seriöst[, s]ymtomskalorna, som alla visar höga värden, är särskilt övertygande inom området psykoser”.

92 Om man däremot av ovannämnda påstående ska dra slutsatsen att invaliditetskommittén anser att resultaten av det psykologiska test som gjordes på sökanden inte är tillförlitliga, ska det påpekas att det, eftersom det fanns tio tidigare medicinska rapporter och flera samstämmiga officiella dokument, vilka invaliditetskommittén dessutom uttryckligen begärt att få tillgång till innan den uttalade sig om huruvida sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom, ankom på invaliditetskommittén att

försäkra sig om att den innehade alla nödvändiga uppgifter för att utföra sitt uppdrag och, framför allt, att begära att ett nytt psykologiskt test skulle göras (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Latino mot kommissionen, punkt 70). Invaliditetskommittén begärde dock inte att det skulle göras ytterligare ett psykologiskt test.

93 Invaliditetskommitténs påstående att det ”kan misstänkas att sökanden inte var fullständigt ärlig” är således oklart, svårt att förstå och motsägelsefullt och personaldomstolen kan därför inte kontrollera huruvida det finns ett begripligt samband mellan invaliditetskommitténs medicinska konstateranden och dess slutsatser och kan inte heller bedöma de överväganden som slutsatserna grundar sig på.

94 När det gäller påståendet i invaliditetskommitténs rapport att ”[sökandens] psykopatologiska symtom framträdde långt innan han tillträdde tjänsten som internrevisor”, konstaterar personaldomstolen – och detta är den andra av de tre faktiska omständigheter som visar att de medicinska uppgifter och administrativa handlingar som läkare T. hänvisade till i sitt svar till tillsättningsmyndigheten stöder slutsatsen att den sjukdom som orsakat sökandens invaliditet är en yrkessjukdom – att detta påstående inte åtföljdes av vare sig en bedömning eller en slutsats och att det under alla omständigheter inte räcker för att förklara skälen till att det stora antalet medicinska bedömningar och fakta i de medicinska och administrativa rapporterna inte ansågs styrka att sökandens invaliditet helt eller delvis beror på en yrkessjukdom.

95 Om ovannämnda påstående ska förstås så, att sökanden redan var sjuk innan han tillträdde tjänsten som internrevisor, måste man vid undersökningen av orsaken till sökandens invaliditet ändå beakta huruvida invaliditeten beror på en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 78 i tjänsteföreskrifterna, eftersom en yrkessjukdom kan bestå i en försämring av en befintlig sjukdom som orsakats av något annat (domen i det ovannämnda målet O mot kommissionen, punkterna 67 och 68).

96 När det slutligen gäller den tredje faktiska omständigheten hänvisade invaliditetskommittén till ett utdrag ur parlamentets resolution om ansvarsfrihet där de ”enskilda eller institutionsanknutna trakasserier” som sökanden utsatts för påtalas, men analyserade inte detta och drog inte heller några slutsatser av det. I ett sådant fall som i förevarande mål, där det i tio medicinska rapporter och dessutom i tre officiella dokument från externa institutioner och kontrollorgan, det vill säga parlamentets resolution om ansvarsfrihet, CONT-rapporten och Olafs rapport, betonas att det förelåg en konflikt i arbetet mellan sökanden och dennes överordnade och att arbetsmiljön var fientlig gentemot sökanden – trots att det i allmänhet är svårt att få fram skriftlig bevisning som visar att det förekommit dålig behandling från överordnades sida – ankom det på invaliditetskommittén att tydligt och precist motivera sitt beslut att inte beakta ovannämnda uppgifter, vilket den inte gjorde i förevarande fall.

97 Av det ovanstående följer dels att invaliditetskommittén inte tillräckligt har förklarat skälen till att den bortsåg från de tidigare medicinska rapporterna, vilka tydligt intygade att sökandens sjukdom var en yrkessjukdom, dels att invaliditetskommittén inte heller tillräckligt har förklarat skälen till att sökandens invaliditet inte ens delvis kunde bero på hans arbete. Invaliditetskommittén har framför allt inte gett någon förklaring till att den inte beaktade parlamentets resolution om ansvarsfrihet, trots att det där tydligt framgår att det förelåg en allvarlig konflikt i arbetet och ”trakasserier” gentemot sökanden.

98 Eftersom det i invaliditetskommitténs rapport inte fastställs ett begripligt samband mellan invaliditetskommitténs medicinska konstateranden och dess slutsatser av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten, är motiveringen i invaliditetskommitténs rapport otillräcklig, vilket påverkar nämnda slutsatser som lämnades till tillsättningsmyndigheten och det angripna beslutet. Talan kan således bifallas såvitt avser den andra grundens första del.

Den andra grundens andra del: En uppenbart oriktig bedömning

– Parternas argument

99 Sökanden anser att bedömningen i invaliditetskommitténs rapport, där det anges att ”erkännande[t] av sjukdomen som en yrkessjukdom [inom ramen för förfarandet enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna] endast grundar sig på uppgifter från patienten”, är uppenbart felaktig. Slutsatserna från PMO:s läkare stöder sig tvärtom på medicinska rapporter och officiella handlingar.

100 Invaliditetskommitténs påstående att sökanden ”inte tydligt kunde förklara för Olaf vilket slag av påtryckningar han anser sig ha utsatts för” är uppenbart felaktigt. Även invaliditetskommitténs påståenden att ”medlemmarna i invaliditetskommittén efter att ha läst Olafs rapport … [konstaterade] att den inte innehåller någon beskrivning av hot, skrämselförsök eller trakasserier mot [sökanden]” och att ”[sökanden] under … den interna administrativa utredningen inte gav något exempel på de handlingar som han ska ha utsatts för, trots utredarnas uttryckliga insisteranden” innebär ett uppenbart åsidosättande av uppgifterna i de administrativa och medicinska handlingarna. I Olafs rapport återges inte endast sökandens uttalanden, utan det konstateras också att det förekom trakasserier och skrämselförsök gentemot honom. Europaparlamentet krävde i sin resolution om ansvarsfrihet, som är en rättsakt med tvingande rättsverkningar, att Regionkommittén ska be sökanden om ursäkt och skydda honom från trakasserier. Parlamentet genomförde de facto en egen utredning med hjälp av CONT och undersökte ärendet. Sökanden har betonat att resolutionen åtminstone utgör en av de handlingar som visar de rättsstridiga och mycket konfliktfyllda förhållanden under vilka han var tvungen att arbeta.

101 Regionkommittén har gjort gällande att Olafs rapport inte syftade till att slå fast att mobbning förekommit mot sökanden, utan till att utreda eventuella ekonomiska oegentligheter som skadar unionens budget. De citat ur Olafs rapport som sökanden har åberopat visar inte att det förekom skrämselförsök och trakasserier mot honom. Det rör sig om allmän kritik mot Regionkommitténs attityd till styrekonomens sätt att sköta sitt arbete och Regionkommitténs bristande stöd till sökanden.

102 Regionkommittén har hävdat att Europaparlamentets resolution om ansvarsfrihet inte är tvingande och inte kan tillföra några konkreta, precisa och samstämmiga klargöranden vad gäller sambandet mellan yrkessjukdom och invaliditet. Regionkommittén har dock medgett att parlamentets resolution om ansvarsfrihet innehåller uttrycklig kritik mot bristande respekt för styrekonomens institutionella roll.

– Personaldomstolens bedömning

103 Det ska för det första erinras om att den domstolsprövning som åligger personaldomstolen är begränsad när det gäller rent medicinska bedömningar och att en invändning som avser en uppenbart oriktig bedömning i invaliditetskommitténs utlåtande därför inte kan vinna framgång (personaldomstolens dom av den 14 september 2011, Hecq mot kommissionen, F-47/10, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

104 Av invaliditetskommitténs rapport framgår att invaliditetskommittén, efter att ha ”tagit del av [slutsatserna från PMO:s läkare, läkare J.,] av den 20 [november] 2008 och … den 11 [februari] 2010, i vilka det konstateras att [sökanden] har en yrkessjukdom [enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna] och en bestående invaliditet motsvarande 10 %”, ansåg att ”[g]ranskningen av [nämnda] dokument visar att erkännande[t] av sjukdomen som en yrkessjukdom endast grundar sig på uppgifter från patienten”, i vilka ”omständigheterna framställs subjektivt och till [hans] fördel”.

105 Påståendet att PMO:s erkännande av sökandens sjukdom som en yrkessjukdom ”endast grundar sig på uppgifter från patienten” är inte en rent medicinsk bedömning i den mening som avses i rättspraxis och kan således prövas av personaldomstolen vad gäller dess betydelse på det administrativa planet (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Hecq mot kommissionen, punkterna 96, 99 och 112).

106 Det är utrett att PMO:s läkare i sina slutsatser av den 20 november 2008 och den 11 februari 2010 inte grundade sitt erkännande av sjukdomen som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna endast på uppgifter från sökanden. Erkännandet av sjukdomen som en yrkessjukdom grundades tvärtom dels på en lång rad medicinska rapporter, dels på officiella handlingar i sökandens hälsojournal.

107 Slutsatserna från PMO:s läkare av den 20 november 2008, i vilka sökandens sjukdom erkänns som en yrkessjukdom, antogs, för det första, på grundval av en rapport av samma läkare av den 8 maj 2008 och ett psykiatriskt utlåtande som avgetts av läkare Ra. den 18 september 2008 på begäran av PMO:s läkare och som syftade just till att ”objektivera … [sökandens] psykiska situation” och ”bekräfta huruvida den aktuella situationen faktiskt [hade] ett orsakssamband med [sökandens] arbete”. I sin rapport av den 8 maj 2008 hänvisade PMO:s läkare även till sex andra medicinska rapporter i sökandens hälsojournal. När det gäller slutsatserna från PMO:s läkare av den 11 februari 2010 grundar sig dessa på en psykologisk expertrapport som hade sammanställts den 12 augusti 2009 av läkare D., en neuropsykologisk bedömning som hade gjorts den 17 oktober 2009 av läkare Me. och en psykiatrisk rapport som hade sammanställts den 3 november 2009 av läkare Re., i vilka det konstaterades att sökanden hade reaktiva besvär till följd av en konflikt i arbetet.

108 I sin rapport av den 8 maj 2008 hänvisade PMO:s läkare även till parlamentets resolution om ansvarsfrihet, ur vilken han citerade ett stort antal utdrag som just avser den allvarliga konflikten i arbetet och Regionkommitténs beteende gentemot sökanden. I den psykologiska expertrapporten av den 12 augusti 2009 angav även läkare D. att han inför utarbetandet av sin rapport hade tagit del av utdrag ur parlamentets resolution om ansvarsfrihet och Olafs rapport.

109 Även om förfarandet enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, vilket inleddes i syfte att fastställa huruvida sökandens sjukdom är en yrkessjukdom, rättsligt skiljer sig från förfarandet enligt artikel 78 i tjänsteföreskrifterna, vilket inleddes i syfte att fastställa huruvida sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom, kvarstår dock att de omständigheter som föranledde de båda förfarandena är de samma, eller åtminstone att de omständigheter som orsakade sjukdomen nödvändigtvis ingår bland de omständigheter som orsakade den eventuella invaliditeten.

110 Påståendet att erkännandet av sjukdomen som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna endast grundar sig på uppgifter från patienten, vilket ligger till grund för invaliditetskommitténs rapport, är följaktligen behäftat med en uppenbart oriktig bedömning.

111 När det gäller de icke-medicinska handlingarna i sökandens ärendeakt, det vill säga Olafs rapport, parlamentets resolution om ansvarsfrihet, CONT-rapporten och rapporten från den administrativa utredningen, är det endast den sistnämnda som inte nämner de konfliktfyllda relationerna mellan sökanden och hans överordnade eller omständigheter som gör det möjligt att fastställa att sökanden utsatts för dålig behandling och till och med mobbning. Syftet med rapporten från den administrativa utredningen, vilken invaliditetskommittén hänvisade till i sin egen rapport, var att till följd av Olafs rekommendationer kontrollera om villkoren för att inleda ett disciplinärt förfarande mot flera personer i Regionkommitténs personal, i första hand den före detta generalsekreteraren, var uppfyllda. Syftet med den utredningen var således inte att kontrollera om sökanden hade utsatts för mobbning i den mening som avses i tjänsteföreskrifterna.

112 Det ska också påpekas att invaliditetskommittén som skäl till att den bortsåg från Olafs rapport påstod att ”[d]et vid en läsning av den framgår att [sökanden] inte tydligt kunde förklara för Olaf vilket slag av påtryckningar han anser sig ha utsatts för”. Detta påstående återfinns, bortsett från en smärre ändring, i rapporten från den administrativa utredningen, där det står att ”[sökanden] inte tydligt kunde förklara vilket slag av påtryckningar han eventuellt har utsatts för”, men inte i Olafs rapport. Detta påstående avser egentligen mötet mellan den nya generalsekreteraren för Regionkommittén och sökanden den 28 januari 2004 inom ramen för den administrativa utredningen. Sökanden vägrade för övrigt att underteckna protokollet från detta möte, som han betraktade som ogiltigt, och påpekade att slutsatserna i rapporten från den administrativa utredningen avseende de faktiska omständigheterna inte överensstämde med slutsatserna i Olafs rapport.

113 Invaliditetskommittén kunde följaktligen inte, utan att dess rapport måste anses behäftad med en uppenbart oriktig bedömning, påstå att ”[sökanden] inte tydligt kunde förklara för Olaf vilket slag av påtryckningar han hade utsatts för” och att ”[sökanden] under den interna administrativa utredningen inte gav något exempel på de handlingar som han ska ha utsatts för, trots utredarnas uttryckliga insisteranden”, när det framgår att Olaf i sin rapport konstaterade att Regionkommittén hade försökt att avskräcka eller destabilisera sökanden och att parlamentet i sin resolution om ansvarsfrihet gick så långt som att kräva att Regionkommittén skulle be sökanden om ursäkt just på grund av hur den betett sig mot honom.

114 Invaliditetskommitténs rapport är således behäftad med en uppenbart oriktig bedömning när det gäller beaktandet av parlamentets resolution om ansvarsfrihet och Olafs rapport, vilken invaliditetskommittén själv hade begärt att få sig tillsänd av tillsättningsmyndigheten innan den antog en slutlig ståndpunkt om orsaken till sökandens invaliditet.

115 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan således bifallas även såvitt avser den andra grundens andra del.

Den andra grundens tredje del: Åsidosättande av invaliditetskommitténs mandat

– Parternas argument

116 Sökanden har hävdat att invaliditetskommittén borde ha granskat samtliga hans arbetsvillkor, inbegripet de som kan ha gett upphov till trakasserier i medicinsk bemärkelse, men att den inte nödvändigtvis måste konstatera att det förekommit mobbning i rättslig bemärkelse och i den mening som avses i artikel 12a.3 i tjänsteföreskrifterna.

117 Sökanden har även påpekat att eftersom invaliditetskommitténs arbete är av medicinsk karaktär, ankommer det på den att uttala sig om huruvida det finns ett direkt samband mellan en tjänstemans arbete och hans hälsotillstånd. De medicinska experterna har en exklusiv behörighet att göra skönsmässiga bedömningar, vilken inte kan begränsas av resultaten av en administrativ utredning som genomförts enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna. En rapport från en administrativ utredning är en av de faktorer läkarna kan ta i beaktande vid sin skönsmässiga bedömning, men de är inte bundna av den.

118 Regionkommittén har påpekat att eftersom sökanden inte invände mot beslutet att avslå den ansökan om bistånd som ingetts enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, är nämnda avslagsbeslut nu slutgiltigt. Regionkommittén har hävdat att sökanden inom ramen för ett förfarande för erkännande av att invaliditeten beror på en yrkessjukdom enligt artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna inte kan göra gällande att han utsatts för mobbning, när det inte i något skede rättsligen har erkänts att mobbning förekommit.

– Personaldomstolens bedömning

119 I den utsträckning den andra grundens tredje del ska förstås så, att den avser att invaliditetskommittén inte respekterade gränserna för sitt mandat att undersöka orsaken till sökandens invaliditet, ska det för det första erinras om att det inom ramen för invaliditetskommitténs mandat ankom på den att göra medicinska bedömningar – inte rättsliga bedömningar – av huruvida invaliditeten beror på en yrkessjukdom. Det ankom således på invaliditetskommittén att undersöka huruvida sökandens invaliditet ur medicinsk synpunkt beror på en yrkessjukdom som orsakats av sökandens arbetsvillkor (domstolens dom av den 21 januari 1987 i mål 76/84, Rienzi mot kommissionen, punkterna 9 och 12). Personaldomstolen konstaterar mot denna bakgrund att invaliditetskommittén fullgjorde det mandat, i ordets strikta bemärkelse, som den anförtrotts, eftersom den i slutsatserna av den 2 juli 2010 om orsaken till invaliditeten, om än utan vidare preciseringar, bekräftade att sökandens invaliditet ”inte beror på en yrkessjukdom” (se ovan punkt 45).

120 Av handlingarna i ärendet framgår inte att invaliditetskommittén gjorde bedömningar av rättslig karaktär avseende omständigheter eller förhållanden som hade samband med orsaken till sökandens invaliditet.

121 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens tredje del.

Den andra grundens fjärde del: Åsidosättande av begreppet yrkessjukdom och åsidosättande av artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna

– Parternas argument

122 Sökanden har hävdat att även om de förfaranden och syften som anges i artiklarna 73 och 78 i tjänsteföreskrifterna är olika och medicinska experter kan komma fram till olika slutsatser bland annat när det gäller huruvida en sjukdom utgör en yrkessjukdom, detta eftersom de båda förfarandena är oberoende av varandra, kvarstår dock att ”yrkessjukdom” definieras på samma sätt inom ramen för båda bestämmelserna. Av detta följer att invaliditetskommittén var bunden av denna definition.

123 Regionkommittén har angett att den inte bestrider att definitionen av begreppet ”yrkessjukdom” enligt rättspraxis är samma vid tillämpningen av förfarandet i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna som vid tillämpningen av förfarandet i artikel 78 i tjänsteföreskrifterna. Sökanden har emellertid inte visat att svaranden har åsidosatt denna definition. Eftersom det är två olika förfaranden kan de enligt Regionkommittén leda till olika beslut som är oberoende av varandra.

– Personaldomstolens bedömning

124 Det ska erinras dels om att begreppet ”yrkessjukdom” som används i artiklarna 73 och 78 i tjänsteföreskrifterna motsvarar begreppet arbetssjukdom i artikel 3 i försäkringsreglerna, dels om att detta begrepp inte kan ha olika innehåll beroende på om det rör sig om tillämpning av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna eller artikel 78 i tjänsteföreskrifterna, även om de ordningar som avses i dessa bestämmelser har egna särdrag. Detta betyder emellertid inte att den läkarkommitté som föreskrivs i försäkringsreglerna är bunden av de bedömningar som görs av en invaliditetskommitté som inrättats enligt artikel 78 i tjänsteföreskrifterna eller tvärtom. De båda förfarandena kan leda till olika medicinska resultat trots att de faktiska omständigheterna är samma, bland annat när det gäller huruvida en sjukdom som en tjänsteman drabbats av utgör en yrkessjukdom (domen i det ovannämnda målet J mot kommissionen, punkterna 54–56).

125 Enbart det förhållandet att de slutsatser som antagits enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och invaliditetskommitténs slutsatser skiljer sig från varandra räcker följaktligen inte för att begreppet yrkessjukdom ska anses ha åsidosatts (domen i det ovannämnda målet J mot kommissionen, punkt 61).

126 Eftersom sökanden till stöd för sin invändning avseende åsidosättande av begreppet yrkessjukdom i huvudsak endast har åberopat att de slutsatser som antagits enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och de som antagits av invaliditetskommittén skiljer sig från varandra, kan talan inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens fjärde del.

Den tredje grunden: Åsidosättande av omsorgsplikten, maktmissbruk och förfarandefel

Parternas argument

127 Sökanden har för det första hävdat att det förfarande genom vilket det angripna beslutet antogs var rättsstridigt, eftersom en skälig tidsfrist inte iakttogs mellan invaliditetskommitténs antagande av slutsatserna av den 23 maj 2007 om invaliditet och tillsättningsmyndighetens antagande av det angripna beslutet den 10 september 2010. Invaliditetskommittén hade ingen orsak att invänta beslutet om graden av invaliditet enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, vilket PMO antog den 2 mars 2010, när PMO redan den 9 januari 2009 hade antagit beslutet om att erkänna sjukdomen som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.

128 För det andra var förfarandet i invaliditetskommittén rättsstridigt, eftersom läkare T. ingrep i förfarandet för erkännande av sjukdomen som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna i syfte att förhindra att sökandens sjukdom erkändes som en yrkessjukdom. Detta agerande visar att läkare T. hade valt sida och att han inte var opartisk i sitt arbete i invaliditetskommittén.

129 För det tredje ställde den tredje läkaren, läkare O., frågor till läkare T., vilka skulle överlämnas till Regionkommittén, och vilka avsåg omständigheter i ärendet som sökanden hade velat styrka genom handlingar redan vid deras första möte, men som läkare O. hade vägrat att ta del av. De ställda frågorna var dessutom vinklade.

130 Sökanden har slutligen hävdat att tillsättningsmyndigheten inte fullgjorde sin omsorgsplikt gentemot honom. Trots att tillsättningsmyndigheten informerades om de oegentligheter i förfarandet inom invaliditetskommittén som beskrivs ovan i punkterna 127–129 ingrep tillsättningsmyndigheten inte utan bidrog till och med till oegentligheterna.

131 Av ovannämnda skäl gjorde tillsättningsmyndigheten sig även skyldig till maktmissbruk.

132 Regionkommittén anser att sökanden i väsentlig grad bidrog till att förfarandet blev utdraget, men att det ändå inte var oskäligt långt. Invaliditetskommittén hade rätt att invänta att det förfarande som inletts enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna i syfte att bestämma graden av invaliditet skulle avslutas. Graden av invaliditet fastställdes i mars 2010. Att det eventuellt tog oskäligt lång tid påverkar inte innehållet i invaliditetskommitténs utlåtande.

133 Regionkommittén anser även att förfarandet för erkännande av en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna inte omfattas av förevarande mål och att det inte finns något som visar att läkare T. gjorde sig skyldig till oegentligheter i sitt arbete inom invaliditetskommittén.

134 Läkare O., slutligen, utnyttjade endast sin rätt att som medlem av invaliditetskommittén begära ytterligare uppgifter.

Personaldomstolens bedömning

135 Det ska för det första erinras om att skyldigheten att iaktta skäliga tidsfrister i handläggningen av administrativa förfaranden utgör en allmän unionsrättslig princip som säkerställs av unionsdomstolarna och som för övrigt återges som en del av rätten till en god förvaltning i artikel 41.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (förstainstansrättens dom av den 11 april 2006 i mål T-394/03, Angeletti mot kommissionen, punkt 162, och tribunalens dom av den 6 december 2012 i mål T-390/10 P, Füller-Tomlinson mot parlamentet, punkt 115).

136 Ett eventuellt åsidosättande av principen om iakttagande av en skälig tidsfrist motiverar emellertid inte att det angripna beslutet ogiltigförklaras på grund av förfarandefel. Att det eventuellt tog oskäligt lång tid att handlägga sökandens ansökan om erkännande av sjukdomen som en yrkessjukdom enligt artikel 78 i tjänsteföreskrifterna kan i princip inte påverka innehållet i invaliditetskommitténs utlåtande eller i tillsättningsmyndighetens slutliga beslut. Att det tog oskäligt lång tid kan inte, utom i undantagsfall, ändra invaliditetskommitténs bedömning av huruvida invaliditeten beror på en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 78 i tjänsteföreskrifterna (domen i det ovannämnda målet J mot kommissionen, punkterna 113–116 och där angiven rättspraxis). Även om det är riktigt att det medicinska förfarandets längd kan påverka bedömningen av en sjukdoms allvar och konsekvenser och försvåra undersökningen av sjukdomsorsaken (domen i det ovannämnda målet AE mot kommissionen, punkt 102), har det i förevarande fall inte fastställts eller ens gjorts gällande att det förhållandet att förfarandet tog oskäligt lång tid påverkade de materiella omständigheter som låg till grund för invaliditetskommitténs slutsatser. Den omständigheten att ett förfarande eventuellt tar oskäligt lång tid kan således inte påverka lagenligheten hos invaliditetskommitténs slutsatser och följaktligen inte heller det angripna beslutets lagenlighet.

137 Invändningen att en skälig tidsfrist inte iakttogs, vilken endast har framställts till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring, ska följaktligen ogillas.

138 För det andra innehåller handlingarna i ärendet inga uppgifter som visar att ingripandena av läkare T. syftade till att sökandens sjukdom inte skulle erkännas som en yrkessjukdom enligt artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.

139 För det tredje konstaterar personaldomstolen att även om det är riktigt att det av handlingarna i ärendet framgår att läkare O. vid sitt första möte med sökanden inte ville ta del av vissa officiella handlingar som sökanden önskade lägga fram för invaliditetskommittén, särskilt Olafs rapport och parlamentets resolution om ansvarsfrihet, behäftar inte denna omständighet i sig förfarandet med en rättsstridighet. Det räcker här att påpeka att det av invaliditetskommitténs rapport framgår att invaliditetskommittén till sist tog del av Olafs rapport och parlamentets resolution om ansvarsfrihet. När det gäller de frågor som läkare O. ställde till Regionkommittén finns det inget som visar att de var vinklade.

140 Det ska slutligen konstateras att invändningarna avseende dels åsidosättande av omsorgsplikten, dels maktmissbruk vilar på samma argument som de invändningar som ogillades vid prövningen av den första invändningen i denna grund och vid prövningen av den första grunden, och att de således ska ogillas.

141 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den tredje grunden avseende åsidosättande av omsorgsplikten, maktmissbruk och förfarandefel.

142 Av det ovan anförda följer att talan har bifallits såvitt avser den andra grundens första och andra del. Det angripna beslutet ska således ogiltigförklaras.

3. *Yrkandet om ersättning för ideell skada*

Parternas argument

143 Sökanden har hävdat att de påstådda rättsstridigheterna utgör fel som ska tillskrivas Regionkommittén och att den orsakade skadan inte kan gottgöras genom ogiltigförklaring av det angripna beslutet, med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande fall. Sökandens karriär avbröts abrupt på grund av arbetsförhållandena vid Regionkommittén och ändå vägrar Regionkommittén envist att erkänna att sökandens invaliditet beror på en yrkessjukdom. Invaliditetskommitténs rapport är inte opartisk och läkare T., som utsetts av Regionkommittén som medlem i invaliditetskommittén, har betett sig olämpligt.

144 Regionkommittén har påpekat att sökanden inte invände mot avslaget på ansökan om bistånd enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna inom den föreskrivna tidsfristen och att avslaget således är slutgiltigt. Invaliditetskommittén var inte partisk och den utförde sitt arbete korrekt.

Personaldomstolens bedömning

145 Enligt fast rättspraxis kan ogiltigförklaring av en rättsstridig rättsakt i sig utgöra en lämplig och i princip tillräcklig gottgörelse för den ideella skada som orsakats av rättsakten i fråga, förutom om sökanden visar att han har lidit ideell skada som kan särskiljas från den rättsstridighet som ligger till grund för ogiltigförklaringen och som inte kan gottgöras fullt ut genom att beslutet ogiltigförklaras (personaldomstolens dom av den 14 juli 2011 i mål F-98/07, Petrilli mot kommissionen, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

146 Eftersom sökanden i förevarande mål inte har visat att han har lidit ideell skada som kan särskiljas från de rättsstridigheter som ligger till grund för ogiltigförklaringen och som inte kan gottgöras fullt ut genom ogiltigförklaringen, ska hans begäran om ersättning avslås.

4. *Yrkandet om ersättning för kostnaderna för invaliditetsförfarandet och klagomålet*

Parternas argument

147 Sökanden har yrkat ersättning för sina kostnader för invaliditetsförfarandet, inbegripet kostnaderna för klagomålet, vilka inte ersätts enligt tjänsteföreskrifterna. Det rör sig om kostnader för pappersvaror, kopior, telefon, porto och fax samt resekostnader i samband med sjukhusvistelsen i England. Sökanden har uppskattat kostnaderna till 5 000 euro.

148 Regionkommittén anser att dessa kostnader inte är ersättningsberättigande.

Personaldomstolens bedömning

149 Det har inte fastställts att sökanden faktiskt har haft de påstådda kostnaderna. Det har inte heller hävdats och framför allt inte bevisats att nämnda kostnader beror på det angripna beslutets rättsstridighet.

150 Om man för resonemangets skull antar att sökanden genom sitt yrkande vill invända mot tillsättningsmyndighetens beslut att inte ersätta kostnaderna för invaliditetsförfarandet och klagomålet, vilket fattades inom ramen för beslutet att avslå klagomålet, ska det påpekas att beslutet att inte ersätta kostnaderna inte har varit föremål för ett klagomål i den mening som avses i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna.

151 Av detta följer att sökandens yrkande ska ogillas.

Rättegångskostnader

152 Om inte annat följer av bestämmelserna i kapitel 8 i avdelning II i rättegångsreglerna, ska enligt artikel 87.1 i dessa rättegångsregler tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.2 får personaldomstolen, om så anses skäligt, besluta att en tappande part endast delvis, eller inte alls, ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

153 Av det ovan anförda framgår att Regionkommittén i huvudsak har tappat målet. Sökanden har dessutom uttryckligen yrkat att Regionkommittén ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom omständigheterna i förevarande mål inte motiverar en tillämpning av bestämmelserna i artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska Regionkommittén bära sina rättegångskostnader och förpliktas att ersätta sökandens rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

PERSONALDOMSTOLEN (första avdelningen)

följande:

1) Det beslut som presidiet för Europeiska unionens regionkommitté antog den 10 september 2010 att inte erkänna att Robert McCoys invaliditet beror på en yrkessjukdom i den mening som avses i artikel 78 femte stycket i tjänsteföreskrifterna ogiltigförklaras.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Europeiska unionens regionkommitté ska bära sina rättegångskostnader och förpliktas att ersätta Robert McCoys rättegångskostnader.

Kreppel Perillo Barents

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 7 maj 2013.

W. Hakenberg
Justitiesekreterare

H. Kreppel
Ordförande